

Bergse Maas & Oude Maasje

23 oktober 2011

Erika, Martinique, Fabian, Jean Claude, Marc, Robby, Ludo, Sven, Stijn, Paul, Pol, Ferre

Na een ontgoochelde Lek, hadden we een oud traject uit ons vijvertje gevist. Lang geleden, toen het Oude Maasje nog groen zag, bijna zo groen als wij (Pol en ik) hadden wij dit tochtje op een zondagmorgen op ons kalendertje staan. Geen topper, maar zeker niet onaardig stond er later als commentaar. Ik herinner me nog dat het grauw weer was en dat we na het Oude Maasje, de boten over de dijk sleurden. Om een eind verderop ons een weggetje te banen tussen de jachtjes in de haven, en vervolgens de Bergse Maas op te draaien en richting brug te peddelen waar de auto stond.

Paul, een nieuwe kompaan, had mijn computer wakker geschut en bestookt met een "eigenaardige" vraag. De coördinaten voor de GPS van start- en aankomstplaats, dit om het rijden in colonne te vermijden. Dit alles was mij totaal onbekend ! Meestal als ik iets op de kalender prik, ben ik verheugd, vier of vijf sportievelingen te strikken voor mijn tocht. Twee auto's was voor mij de max. En we zijn elkaar nooit kwijtgespeeld, al was er af en toe een poging tot, die nooit lukte. Tien dagen voor de bewuste 23 oktober stonden er zes namen op de lijst, dus twee auto's. Ik werd bleek en het angstzweet brak mij uit, als Paul sprak over zestien deelnemers en waarschijnlijk acht wagens, een echte colonne !!!

Dus greep ik maar gauw naar land- en waterkaart en gaf 2 mogelijke adressen op. 's Anderendaags stonden alle coördinaten op een mailtje te pronken. Dus, geen mogelijkheid tot vergissing. De satellieten, de interims van god, wisten steeds waar wij waren. Met een gerust gemoed sloot ik mijn computer die vrijdagnacht. Voor de digitale dummy's en de minder gegoeden, had ik toch nog enkele fotokopietjes gemaakt van de waterkaart, kwestie dat zij ook iets om handen hadden. Door het groot aantal deelnemers had ik wijselijk geopteerd om in het jachthaventje van Waalwijk te starten. Dat spaarde het overdragen van de boten. Ik verkoos eerst het grotere water te bevaren, als testcase. Zondagmorgen, goed op tijd, niet direct mijn gewoonte, draaide ik mijn tweewieler de parking op. Aan beide loodsen was het één en al bedrijvigheid. Twee botenkarren werden geladen. Paul had zijn gegevens uitgeprint en samen met mijn kopie hadden de deelnemers al bijna een draaiboek. Traditiegetrouw, wordt de soep nooit zo heet gegeten als ze wordt opgediend. Met 12 koppen werd een streep onder de deelnemerslijst getrokken. Tot ergernis van Guido met veel voornamen! De herfstgoden hadden compassie met mij en daarom zorgden ze voor een stralend zonnetje en een ademzuchtje wind, bijna "Indian Summer" Dus geen krachtpatserij met de natuurelementen, wel zalig genieten van dit jaargetij.

Het colonne rijden werd een makkie. Na een fikse boete bij de laatste uitstap in Nederland (met aanhangwagen max 90/uur op Hollandse bodem) hield Pol zijn paardjes strak aan de teugel. En die 90 was voor de andere voertuigen probleemloos volgbaar. Toch liep het niet helemaal vlekkeloos. De parking van de jachthaven was privé en gesloten. Alle vlotters waar de bootjes aangemeerd lagen, waren voorzien van toegangshekkens met stevige sloten. De meeste kajaks lagen al in het gras, toen we nog niet direct aan water toe waren. Scherpe arendsogen hielden ons doen en laten nauwgezet in de gaten, klaar om te anticiperen. Intussen was wijze Pol poolshoogte gaan nemen aan de Bergse Maas, 300 meter verder. Een botenhelling, met parkeermogelijkheid, naast de veerpont was de oplossing.

Zonder veel morren werden de boten terug op de karren gelegd en onder wakende ogen naar de nieuwe start verplaatst.

Dik voor elven dreven onze boten met het getij richting Amer. De kano 'bemand' door Erika en Martinique had al wat voorsprong genomen door niet te wachten tot Jef en klein Pierke zijn spatzeil over de kuip had getrokken.

Enkele jachtjes en een eenzame lichter testen onze nieuwe garde op hun evenwichtsgevoel en hun reeds verworven technische bagage. De SKK instructeurs mogen met opgeheven hoofd hun borst vooruit steken. De eerste hindernisjes werden oordeelkundig genomen. Hier en daar kan nog wat bijgeschaafd worden, maar Rome was ook niet op 1 dag gebouwd. Bij de volgende veerpont werd de kano ingelopen en werd de rode lantaarn aan hun achterstevan bevestigd. De eerste 11 kilometer werden pront binnen anderhalf uur afgepeddeld.

De groep herenigde zich bij de samenvloeiing van Bergse Maas en Oude Maasje. Bij het oversteken van de stroom was het toch nog even opletten voor de zondagsjachtjes, die het stralend zonnetje naar buiten had gelokt.

Nog voor half één zochten we ons een plaats voor de broodnodige picknick. Pol had een kreekje ontdekt, de groep volgde. Het weilandje oogde mooi, maar het strandje was een modderige bedoening. Twee koppen zagen het modderbad niet zitten. Fabian bleef stoïcijns in zijn kajak kamperen, Robby gleed de kreek en het gezichtsveld uit. De berm bood nochtans een prima uitzicht. Op de Bergse Maas gleden nu meer jachtjes en ook op het Oude Maasje was er een merkbare bedrijvigheid. De boterhammen smaakten, doorgespoeld met meegebracht vocht. Een Café was er nog niet geschapen, wel een kantine achter prikkeldraad en hoge afrastering. We logeerde er immers naast een militair gebied. Er was, naar onze constatacie, geen leven, waarschijnlijk waren de Marechaussee met weekend. Fabian in zijn schip, negeerde voedsel en drank, ook Sven vond de innerlijke versterking overbodig. De man met de hamer houdt van deze toestanden. Meestal wacht hij nog enkelen kilometers en slaat dan onverbiddelijk toe. Ze werden gewaarschuwd.

Gerecupereerd en verstrekt werd het tweede gedeelte aangevat. Een klauterpartijtje op het dek van mijn kajak voorkwam een moddertapijtje erin. Hiervan zijn spijtig voor de website, geen digitale beelden. Achter het hoekje zat Robby, op een goudgeel strandje te genieten van de zonnestralen. Wel omringd door bordjes met opschriften van verboden gebied, militaire domein, aanmeren verboden! Samen met Marc en mij zette wij als laatste koers richting Waalwijk.

Bij de keersluis lieten wij galant een sleepboot voorgaan. Daardoor misten wij het spektakel van het kajakje met het blote buikje. Dus een vertelling uit tweede hand. Sven hoorde een fluisterende stem (waarschijnlijk van de smid met zijn hamer), keek eerst achterom en daarna onderom. Snel kwamen er clubleden ter hulp. Toen wij arriveerden was de zwemmer bijna aan wal. Menige handjes trokken aan de halfgezonken kajak, die zich gedroeg als een halve haai, zijn bek hoog in de lucht, zijn staart diep in het water. Het schijnt dat luchtzakken op de juiste plaats dit fenomeen verhinderen. Met wat duw en trekwerk raakte de clubboot aan de kant. Daar demonstreerde Sven hoe je een kajak watervrij maakt (ook uit de woensdag cursus van den SKK?)

Na dit kort oponthoud vervolgde de groep het traject. Het duurde niet lang of de 12 koppen zorgden voor een langgerekte sliert peddelaars. Aan de kop zorgde Pol en Jean Claude voor het tempo, de rest volgde naar eigen kunnen of goesting. Als hekkensluiter trokken de meisjes aan de steekpeddels hun ziel uit hun lijf, geflankeerd door een gele kajak. Het ging iets moeizamer dan vanochtend. Een briesje op kop en minimaal getij waren mee spelbreker. Gelukkig hadden de vrouwen nog stof om over de tong te laten gaan. Ook hier kwam tot hun eigen verbazing een einde aan. En toen begon de twijfel in hun hoofden binnen te sluipen. Hadden wij wel de juiste waterweg gekozen bij de laatste splitsing? Voor ons uit, was het al geruime tijd SKK-loos.

Een ULM (ultra lichte machine, m.a.w. een delta vlieger met motortje) kwam over het watervlak gevlogen. Eerst wuifde hij, als teken dat hij ons opgemerkt had, daarna zagen we hem GSemmen, om alzo onze coördinaten door te geven aan de verlofzijnde marechaussee. Die laatste kilometers werden vol vertwijfeling afgemalen, tot uiteindelijk een brug met daarachter een meute kajakers, reeds aan wal, elke vergissing de kop indrukte.

Een helpende hand bij het uitstappen was meegenomen. Veel plaats om je voet op vaste bodem te plaatsen was er niet. Robby had dit snel opgemerkt en vond aan de overzijde een veel betere uitstapplaats. Als straf moest hij wel zijn boot over de prikkeldraad heffen. Terwijl wij gezwind met 2 bootjes door de open weidepoort naar de kar liepen. Na rijp beraad lieten wij het enige echte café links liggen en haasten ons naar het clublokaal. Daar bleef ik tot de luikjes volledig dichtgingen. Gelukkig zag ik toen al dubbel en had ik mijn bril, in Pol zijn wagen, niet meer nodig om Deurne-Zuid te vinden.